

Eva Møller (KF):

Vi må i dag med beklagelse konstatere, at udviklingen i sygdommen AIDS har vist sig at være helt anderledes, end vi forudså for et par år siden, måske endda end vi forudså bare for et helt eller for et halvt år siden. Det skyldes, at stigningstakten i sygdommen er langt hurtigere, end vi dengang troede – eller, om man vil, håbede på – og dermed at antallet af smittede og antallet af syge er langt større, end vi kunne forvente. Denne alvorlige udvikling må sammenholdes med sygdommens alvorlige karakter; jeg tænker her på karakteren og alvoren såvel for den enkelte som for samfundet som helhed. Når sygdommen er så alvorlig, ligger det naturligvis i, at vi med vor nuværende medicinske viden kan konstatere, at vi til en vis grad kan behandle, men ingen mulighed har for at helbrede, og vi har heller ingen mulighed for at vaccinere eller på anden måde beskytte befolkningen mod sygdommen.

Derfor er det helt klart, at enhver ansvarlig politiker kan være enig med forslagsstillerne i, at det er nødvendigt, at de forskningsmidler, der er brug for, bliver stillet til rådighed for forskningen på dette område som på en lang række andre områder. Ligeledes er det helt klart, at det er nødvendigt, at man intensiverer forskningen på AIDS-området. Jeg glædede mig derfor over i dag i undervisningsministerens svar her at få bekræftet, hvad jeg i forvejen havde hørt, at der er stillet en ekstraordinær bevilling på 6 mill. kr. til rådighed for AIDS-forskningen i det kommende år, og at denne bevilling dækker det ønske, man har haft fra statens lægevidenskabelige forskningsråd. At de bevillinger, der i årene fremover fra statens lægevidenskabelige forskningsråd påtænkes anvendt over de ordinære bevillinger, vil være større end dem, som forslagsstillerne omtaler i bemærkningerne til lovforslaget, skal naturligvis også nævnes.

Jeg vil specielt påpege det glædelige i den ekstraordinære bevilling på 6 mill. kr., fordi jeg synes, at regeringen hermed understreger sin vilje til at støtte dette specielle forskningsområde, og at man gør det ud fra de præmisser og de ønsker, som statens lægevidenskabelige forskningsråd har. Vi har i mange sammenhænge i dette folketing været utilfredse med, at forskning ikke blev set som

en helhed, og at vi gjorde tingene stykkevis og delt. Derfor synes jeg her, det er rart at konstatere, at vi nu gør det i overensstemmelse med det, sagkundskaben ønsker.

Vi har tit og mange gange påpeget, at et forskningsmiljø ikke er noget, man opbygger fra den ene dag til den anden. Det er noget, man i værste fald kan nedbryde fra den ene dag til den anden; men opbygningen af menneskelige og apparatmæssige ressourcer tager lang tid. Derfor synes jeg, det er væsentligt, at de bevillinger, der stilles til rådighed, er dem, som forskningsrådet mener det fornuftigt kan udnytte.

Dette får mig så til at sige, at jeg – selv om jeg er indstillet på at støtte forskningen – ikke kan se rimeligheden i, at vi på nuværende tidspunkt går ind med et beløb på 50 mill. kr. over de kommende år. Jeg synes derimod ikke, at vi hverken i dag eller på et senere tidspunkt skal sige, at de 6 mill. kr. er det endelige beløb. Hvis statens lægevidenskabelige forskningsråd eller andre forskningsråd har rimelige og relevante opgaver på dette felt, som de prioriterer, så vil vi naturligvis tage det op. Men jeg synes også, det er væsentligt, som statens lægevidenskabelige forskningsråd gjorde opmærksom på, at der også er andre presserende forskningsopgaver, der skal tages op, og vi må vægte forskningsopgaverne i forhold til hinanden.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Allerede ved behandlingen af tilsvarende spørgsmål den 28. november 1985 udtalte jeg på det radikale venstres vegne, og jeg citerer fra Folketingstidende 1985-86, sp. 3077: »... at indsatsen mod AIDS ikke bør være afhængig af, at de nødvendige økonomiske midler kan fremskaffes.«

Til gengæld mener vi heller ikke, at løsningen ligger i bare at bevilge en pose penge – i det her tilfælde 50 mill. kr. – til formålet uden nærmere grundlag for at vide, om det nu er det beløb, der er rimeligt. Til belysning af den usikkerhed, der findes, kan det nævnes, at et land som Vesttyskland indtil for nylig i alt har bevilget 13 mill. DM, mens Sverige efter forlydende opererer med helt andre størrelsesordener.

For at få mere fast grund under fødderne bad vi den 3. februar 1986 gennem kommunaludvalget om en oversigt over ikke-bevilge-